

52 ár undir Merkinum

FIMTITVEY ár eru nú liðin, síðan kærast Merki okkara varð víðurkent á fyrsta sinni av útflendingum.

HÓAST vit við hesum, eftir einum degi, hvørki gjørdust betri ella rættari føroyingar, so stendur hesin dagur fremstur millum verðsligar hátíðardagar okkara. Tað, flestir føroyingar vistu mátti gerast fyrri at vit sum tjóð skuldu hóra heimsstríðið av, varð bráðliga undir Merkinum einfaldgjørt til mestsum skyldu — at veiða og sigla okkum burtúr trupulleikum við Merkinum fremst.

OG so frægt av heiðuri uttanlands rúku vit brátt undir Merkinum, at stórveldaleiðarar høvdu á orði, at avrik føroyinga undir hesum merki ongantíð skuldu verða gloymd.

TRENGRI er síðan verðið uttanum okkum, møguleikarnir fyrri frítt at fara til vega undir Merkinum á fremmandum havleiðum skerdir og hesi inniliga lyfti teirra stóru nú bert søga.

SPELL kanska, men tá samanum kemur, man okkara egna virðing og viðferð av hesum tjóðskaparliga

savningarmerki vera týðningar-meiri fyrri Merkið sum so, enn tað, útflendingar kunnu væntast at leggja í tað.

VÆNTA kundu vit heldur ikki, at fortreytir teirra, sum í flestu førum høvdu havt egið merki í øldir, skuldu vera nóg góðar til at skilja okkara avberu frøi yvir víðurkenningina av Merkinum fyrri fimtítveir árum síðan. Sum partur av avbyrgdum landi høvdu vit einki — teir teirra, so meira lívsneyðugt enn fyrri tjóðir flestar, var hjá okkum at fáa egið merki.

ILLAR tungur hava altíð verið. So eisini tá, tí ikki so fá skirdu flaggfrøi okkara sum romantikk burturav, og ikki vardi tað teir, sum í takksemi lögdu frá landi á fyrsta sinni undir nýggja merkinum, at tað av okkara egnu skuldi verða selkað og vanvitt so leingi — bert av ótta fyrri, at Merkið kanska fór at birta uppundir eina hollari fatan av okkum sum fólki í egnum landi.

SYNDARLIGAST var kanska, at teir, sum enn vóru í andstöðu móti Merkinum, eloftast sötur tryggir og fjálgir heima, meðan missurin av bestu landsmonnum okkara var álvarsliur — av teimum, sum settu fremst skyldurnar móttvegis landi og harvið nýggja Merkinum, so liv-

ast kundi sum frægsat hesi dørpu ár.

AT vit við krígslok vóru í broyttari og betri ríkisrættarligari støðu móttvegis Danmark elvdi beinanvegin til víðari víðurkenning av Merkinum og andstöðan millum føroysku dannebrogsmenninar víknaði sum frá leið.

VIT hava í dag ongan rætt til at smírast at tí hóvastáki, onkur tá gjørdi burtúrur hesum nýggja savningarmerki. Saktans eru kenslur okkara fyrri Merkinum øðrvísi og spakari, nú vit hava lívað við tí sum sjálvsagdan part av føroyska gerandisdegnum í góða hálfva øld, men verður fatan okkara av Merkinum so sjálvsøgd og grunn, at vit ikki longur duga at fegnast um alt tað, Merkið átti at sagt um okkum sum fólk — ella longu nú gloymt hvat Merkið kostaði so mongum av stríði, sveitta og tárur — vóru summi okkara kanska eins væl fyrri persónliga merkið fyrriuttan, iva-leyst eisini sum eitt slag av føroyingum, men ikki millum teirra, sum solidaritetur og samabyrgd fyrri samfelagnum kundi væntast av.

MERKIÐ nýta vit nú í øllum høpi, í gleði sum í sorg, og mínsann um ikki eisini vil halda, at tað kann hjálpa okkum á so verðsligan hátt,

sum til sølutiltøk av øllum hugsandi sløgum. Kanska er tað í lagi, men neyvan man tað fara at vera illa upptikið, um tað ein dag sum henda verður mint á tilkominn sum ung, um at meta um hvørt høvi, flaggað verður, og um bert at nýta Merkið við teirri spekt, tað besta í okkum megnar at vísa tí, allari tjóðini átti at verið kærast.

GJØRDU vit tað — lótu vit henda tignarliga boðbera á sín egna hátt, boða tær kenslur og hugløg, sum í okkum bylgjast, og kanska talaðu minni afturvið, er einki at ivast í, at vit oftari nýttu Merkið sum rættast.

AT vit sum einstaklingar ella tjóð, nakrantíð fara at megna at liva við fullkomnum reinføri í øllum lutum, er neyvan at vænta, men tástani kundu vit av røttum havt Merkið við okkum, hvar vit so fóru ella stóðu — men ikki fyrr.

AT vit sum einstaklingar og tjóð ikki bert eru ábyrgdaði yvirfyri hesum tjóðarmerki, men harvið eisini krossmerkinum, skuldi bert stuðlað okkum enn betri til at vírða og æra strembanina ímóti tí, vit øll innast inni ynskja — einari tignarligari og eydnuríkari tilveru í hesum landi — fyrri øi.

Rættvísari rentuskatt

-soleiðis at hann, ið hevur milliðinir í bankanum, kemur at rinda lutfalsliga tað sama sum smáspárin. Landskassin kann gerast 120 milliðinir ríkar, siga serfrøðingar

Í dag gevur rentuavgjaldið landskassanum umleið 30 milliðinir árliga. Hesin skattur verður roknaður soleiðis, at fólk rinda hált prosent av tí tey eiga innistandandi. Sostatt rindar smáspárin, sum ikki fær eins høga rentu sum hann, sum hevur milliðinir í bankanum, lutfalsliga meira.

Talan hevur verið um at broyta hesa skipan, so fólk rinda ein ávísan prosent-

part beinleiðis av tí tey vinna í rentuinntøku.

Skal landið framhaldandi hava 30 milliðinir í avgjaldi fyrri rentu, skal prosentparturin eftir nýggja rokniháttinum setast til millum 6 og 7 prosent.

A henda hátt fáa vit eina rættvísari rentuskattskipan, sum eisini er í trá við dupluskattavtalurnar, vit hava við onnur lond.

Hinvegin verður landskassin ikki ríkar av tí.

Skal landskassin gerast ríkar av hesum má prosentíð upp, men hvussu nógv er eisini ein spurningur um, nær vandi er fyrri, at fólk taka pengar sínar úr føroysku peningastovnunum, og flyta teir í útlandsr.

Her hava serfrøðingar roknað seg fram til, at rentuskattaprocentíð kann setast til 30, uttan at fólk fáa vinningsfyrirmin av at flyta pengarnar av landin-

um.

Rokna vit við, at samlaði rentuvinningurin er um 500 milliðinir árliga, geva tey 30 prosentini landskassanum 150 milliðinir, ella 120 milliðinir meira enn í dag.

Arvskattur gevur einki

Talan hevur eisini verið í krókunum um at hækka arvskattin, men hetta halda serfrøðingar lítið um.

Ein hægri arvskattur kann geva meira í landskassin, men ikki fyrr enn um fleiri ár. Hetta kemur av, at fólk tá vilja lata børnum ella øðrum arvingum sínum pengarnar ella ognirnar sum gáva.

Óg tá verður einki at arva, og tí als einki at gjalda í arvskatti.

Fyri at nøkur meining skal vera í at hækka arvskattin, má ein serligur gávuskattur ásetast.

Hetta halda serfrøðingar eisini vera sera órealistiskt, tí í somu løtu fólk frætta um at tilíkur gávuskattur er á veg, fara tey at geva sínum komandi arvingum gávurnar beinanvegin, og slappur tí eisini undan hesum gjaldi.

Neyvan ognarskattur

Tað hevur eisini ljóðað, at arbeiðt hevur verið við at kanna møguleikan fyrri ognarskatti.

Serfrøðingar halda, at her man lítið vera at heinta í hesum figgarárinum.

Ognarskattur krevur stórt

fyrirreikningararbeiði, og hevur stórar vansar. Millum annað tað, at pensionistar, sum hava egin hús, skulu gjalda prosentpart av tí, ognin er verd, og kann hetta hava við sær, at fólk hava ikki longur ráð til at sita í sínum egnum húsum.

tór.

Telegrafistur

Starv sum telegrafistur á Telegrafstøðini er leyst at søkja.

Arbeiðið fevnir um alt vanligt telegrafistarbeiði herundir nakað av teknikkararbeiði. Arbeiðið er skipað í vaktum.

Løn og starvssetan er sambært sáttmála millum Føroya Landsstýri og Starvs-mannafelagið.

Umsóknin verður at senda til **Telefonverk Føroya Løgtings**, boks 27, 110 Tórshavn.

Nærri fæst at vita um starvið við at venda sær til Telegrafstøðina, tlf. 12965.

Umsóknir skulu vera okkum í hendi í seinasta lagi 10. mai 1992.

Telefonverkið